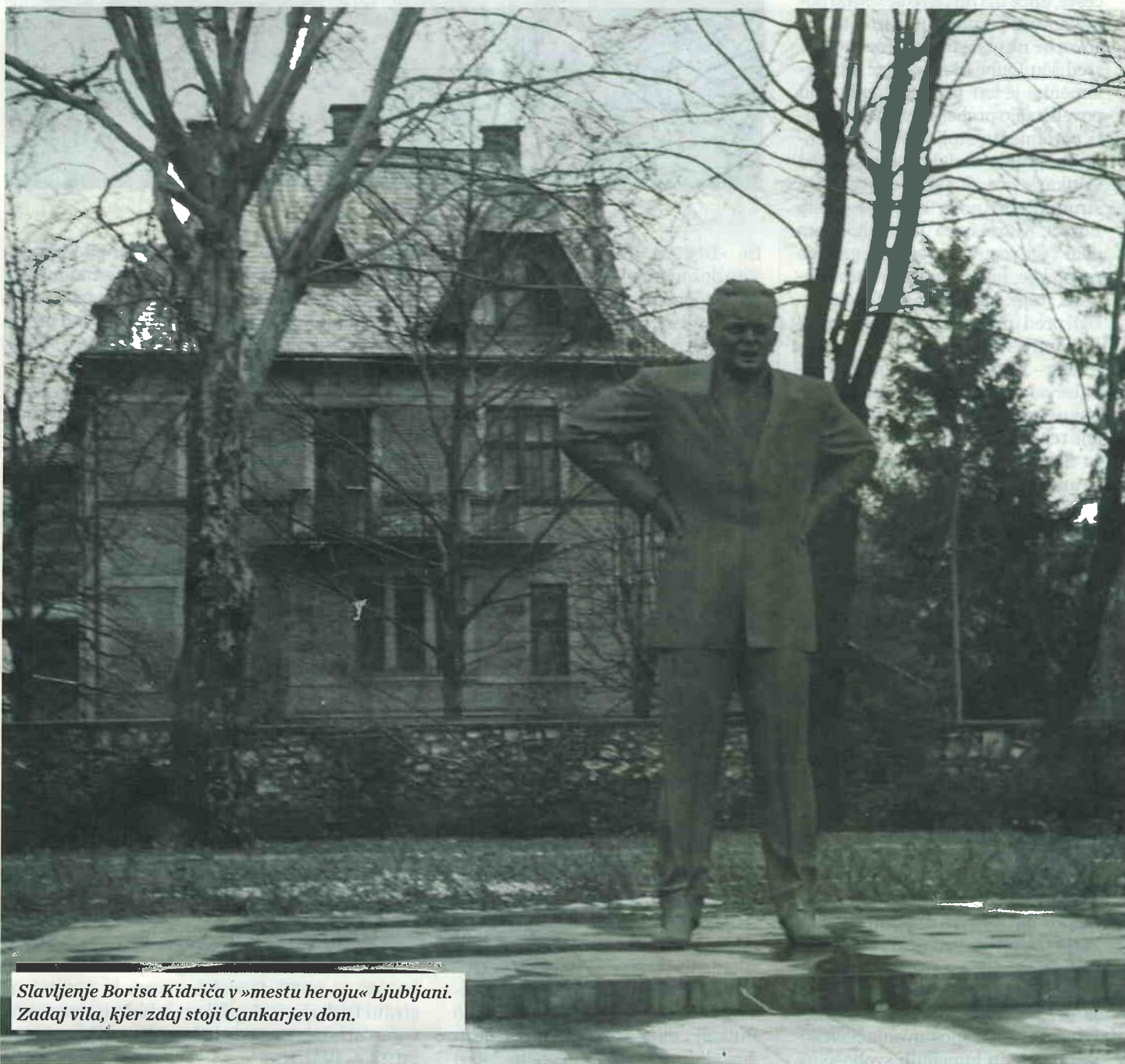

Ivo Žajdela

Slavljenje zločinca Kidriča

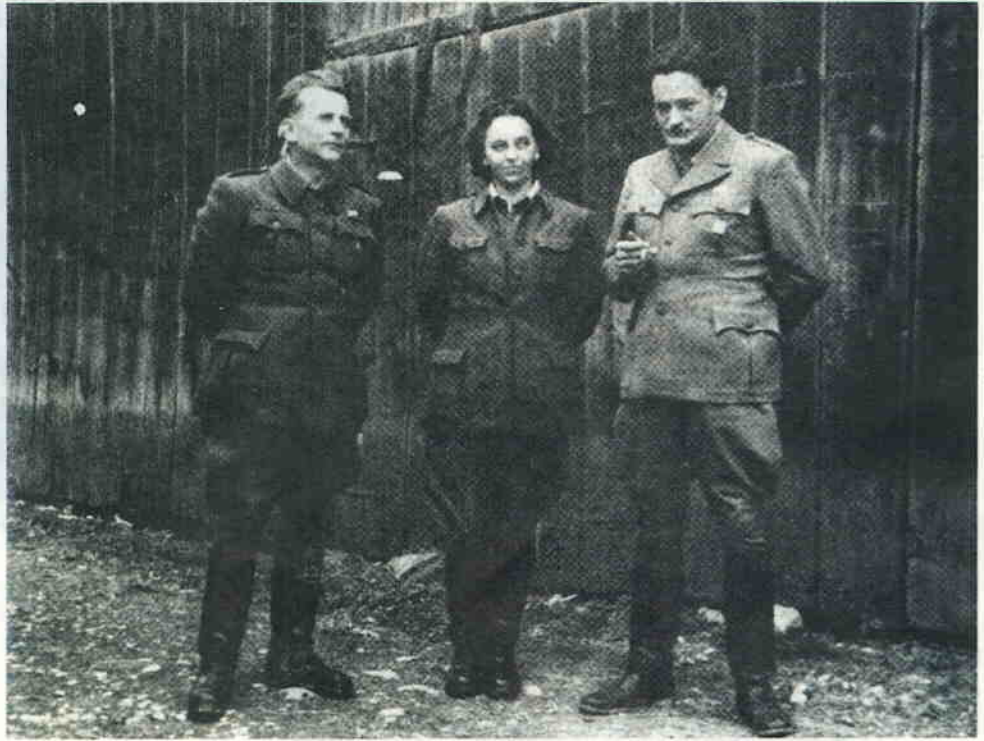
Boris Kidrič je bil drugi človek komunistične revolucije. V demokraciji smo že petindvajset let in naša mesta še vedno »krasijo« simboli najbolj zločinskega projekta v novejši slovenski zgodovini, med katere spada tudi slavljenje Kidriča. To pove o današnji Sloveniji vse.

Slavljenje Borisa Kidriča v »mestu heroju« Ljubljani. Zadaž vila, kjer zdaj stoji Cankarjev dom.

Bistvo komunistične revolucije, ki je bila najbolj zločinski projekt v novejši slovenski zgodovini, je bilo uničenje prejšnjega kolikor toliko demokratično urejenega sveta in nadomestitev s sistemom, ki je sicer propagiral enakost, v resnici pa je dosledno uničeval vse in vsakogar, ki bi razmišljal drugače kot vodilni komunisti.

Boris Kidrič (rodil se je leta 1912) je bil že v 30. letih za Edvardom Kardeljem drugi človek komunistične partije. Med vojno je bil najprej do jeseni 1941 prvi politični komisar partijske partizanske

Med vojno (1944); od leve: Josip Vidmar, Zdenka Kidrič, Boris Kidrič

vojske, prvi torej, ki je dajal politično-ideološke smernice in ton partizanski vojski. Politični komisar je bila tudi najpomembnejša funkcija partizanske vojske, pomembnejša od funkcij komandantov. Isto funkcijo je kasneje opravljal še dvakrat, jeseni 1942 in jeseni 1944. Bil je t. i. politični sekretar Osobodilne fronte (v resnici je bilo to drugo ime za komunistično partijo), torej tudi tu njen prvi človek: vodil je seje izvršnega odbora OF, pripravljaj osnutke razglasov in sklepov ter pisal uvodnike v komunistično glavno glasilo *Slovenski poročevalec*. Leta 1943 so ga v Jajcu »izvolili« v predsedstvo Avnoja in mu zaupali, da je še naprej neposredno vodil partizansko-revolucionarno gibanje v Sloveniji. Ob koncu vojne je 5. maja 1945 postal v Ajdovščini predsednik »prve slovenske vlade«. Po smrti leta 1953 pa so ga vse do danes prikazovali kot naprednega politika, v vsej resnici pa je bil posebljeni zločinec.

Logar o Kidriču

Leta 1991 je Cene Logar v reviji *Borec* (števi 4–6) objavil spomine na Goli otok. V njih je nazorno prikazal, kakšna osebnost je bil Boris Kidrič. Bil je pokvarjen in popolnoma predan komunistični

revoluciji, to pomeni laži, brezobzirnosti in nasilju.

Cene Logar: »Aktivno sem delal za partijo od leta 1938 naprej. Pri študentskih demonstracijah pa sem na strani, ki jo je vodila partija, sodeloval že od leta 1934. Leta 1936 sem nadaljeval študij v Pragi. Tja je prišel iz Moskve tudi Boris Kidrič. Povezavo z domovino je imel preko mene; na moj naslov so hodila pisma zanj. Ta povezava je bila odkrita. Na to me je opozoril moj profesor na nemški univerzi Oskar Kraus, ki je vodil tudi Brentanov inštitut, pri katerem sem delal tudi jaz. Nekoč me je poklical k sebi in me vprašal: Ali ste komunist? Ne, sem odgovoril, kajti tedaj še nisem bil član partije, a se mi je vse to večletno delo pozneje štel kot kandidatura za članstvo. Pa mora vendarle biti nekaj na tem, je nadaljeval profesor, kajti odkar ste začeli vi hoditi v naš inštitut, so se začele tu goditi take stvari, da nihče od nas ne ve, kaj se dogaja pri nas. Na inštitut je začel hoditi uslužbenec jugoslovanskega poslaništva, češ da bi rad študiral filozofijo Brentana. Ko pa smo preizkusili, koliko obvlada to filozofijo, smo ugotovili ne le, da nima niti pojma o njej, marveč sploh nima pojma o filozofiji. Torej kaj išče pri nas? Filozofije ne. Vas išče. Pazite se!

To sem takoj sporočil Kidriču, ki se je tako prestrašil, da je v trenutku postal ves poten.

'Nisi bil dovolj konspirativen, sicer pa jaz tako ali tako odhajam v Pariz.'

'Toda jaz ostanem tu.'

'Pazi na konspiracijo.'

Naslednje leto sem tudi sam odšel v Pariz s štipendijo, ki mi jo je v veliki meri omogočil prof. Oskar Kraus. Tudi tam sem intenzivno delal za

partijo pod vodstvom Borisa Kidriča. Zato sem bil tudi pod stalnim nadzorstvom Deuxième burea- uja (francoske protiobveščevalne službe). O mo- jem delovanju pa so nekateri študentje v Parizu (Fr. Žebot, Casar in drugi) poročali tudi jugoslo- vanski policiji. Imeli smo namreč stalne borbe z režimskimi študenti v Jugoslovanskem študen- tovskem društvu v Parizu. Zato vse do kapitulaci- je Jugoslavije nisem dobil profesorske službe na gimnaziji, čeprav sem prošnjo vložil že leta 1936. Univerza me je predlagala za privatnega docenta na univerzi in sem bil za to tudi imenovan.

V Parizu sem bil v stalnem stiku s Kidričem in njegovo ženo. Ti stiki so bili dnevni, začeli so se potem, ko sem končal svoje dopoldansko delo na Sorboni in v njeni knjižnici. Bile so to poli- tične in ideološke debate. Pri tem je hotel biti Kidrič absolutno v vseh vprašanih poslednji razsodnik. Preučeval sem predvsem spoznav- noteoretična vprašanja in njih kritike, ki jim je bila osnova fenomenološka filozofija Husserla in Brentana. Imel sem kritično stališče do Hus- serlove fenomenologije, videl pa velik prispevek v nekaterih delih Brentanove filozofije.

Nekoč mi je Kidrič prinesel debelo knjigo ste- nografskih zapisov o stalinskih procesih in po- morih partijskih voditeljev v Sovjetski zvezi. Proces zoper slednje sem spremljal že v Pragi v vseh čeških časopisih, od skrajno levih (Rude pravo) do skrajno desnega Kramarovega Lido- vi listy, enako tudi v Parizu od skrajno levega Humanitéja do skrajno desnega Petit parisien. Tako sem dobil precej trdno prepričanje, da gre v teh procesih za nekaj krivičnega, kriminalne- ga. O ozadju vsega tega dogajanja in o realnosti v tedanji Sovjetski zvezi nisem imel pojma. To bi mogel in moral vedeti le Kidrič, ki je več let pred tem in tudi med procesi živel v Moskvi.

Ko sem mu vrnil knjigo, sem mu rekel: Poslu- šaj, Boris, tukaj obsojajo najvišje voditelje prole- tariata in delavskega gibanja (Buharina, Rade- ka, Kerenskega in druge), češ da so bili že več kot deset let agenti buržoazije in imperializma: ali se ne bi moglo zgoditi, da bi se čez deset let poka- zalo, da so ljudje, ki danes sodijo, tudi že danes agenti zahodnega imperializma? Kar sem do- živel ob tej pripombi, je težko opisati, Kidričev bes, kajti on je imel v zakupu Sovjetsko zvezo in ves marksizem: Tako, ti ne verjameš tem proces- som! Ti procesi so Stalin! Stalin ve vse! Stalin se ne moti! V Sovjetski zvezi ni pomote! O teh procesih morejo dvomiti le malomeščani! Itd. itd.

»Baraba pokvarjena!«

Takih in podobnih neverjetnih stalinističnih scen in odnosov sem bil deležen skoraj vsak dan. Dokler se nisem temu z vso močjo uprl. To je bilo ob primeru Zlate Pirnat. Po Kidričevem navo- dilu sem nekje (najbrž v Jugoslovanski študen- tovski organizaciji) dal neko negativno izjavo o Zlati Pirnatovi, ne da bi bila ona pri tem nav- zoča. Bil sem trdno prepričan, da mi je Kidrič govoril resnico, ko me je prisilil v to. Ona pa je

Slavljenje Borisa Kidriča takoj po koncu vojne morije v Ljubljani

morala to takoj zvedeti od drugih študentov, saj je nemudoma prišla k meni v stanovanje.

'Poslušaj, Cene, si res dal o meni tako izjavo?'

'Res. Ali ni resnična?'

'Seveda ni.'

'Alinipopolnomaničresničnegavtem?'

'Popolnoma nič.'

Tedaj sem se šele točno zavedel, s kom imam opravka. Kidrič me je že prej na podoben način nekajkrat zlorabil, toda ni šlo za tako hude stvari.

'Poslušaj, Zlata, jaz si tega nisem izmislil. Naročeno mi je bilo, a sem trdno verjel, da je vse resnično.'

'Ali si pripravljena, da te soočim s tistim, ki mi je to naročil?'

'Seveda sem. Zato sem tudi prišla k tebi. Mislila sem, da si si to izmislil ti.'

Takoj sem odhitel h Kidriču. Kar planil sem v stanovanje: Baraba barabinska pokvarjena! Zahtevam soočenje z Zlato! Določi dan in uro soočenja. Kidrič in njegova žena sta otrpnila. Mislim, da ne prej ne pozneje nista doživela česa podobne- ga. Vedela sta, za kaj gre in da ni več mogoče niti terorizirati niti diktirati niti imeti v zakupu partijskega dela. Kidrič je v trenutku postal ves moker in zaripel v obraz, žena pa vsa blede. Na vse mogoče načine sta se poskušala izmakniti, toda jaz nisem popustil. Nazadnje se je Kidrič to- liko zbral, da si je izmislil zvijačo: Tega si nisem izmislil jaz, marveč mi je to povedal Pavle Savič. Znašel sem se: Torej zahtevam soočenje s Pavletom Savičem, vpričo mene si boste pogledali v oči z Zlato. Kidrič in njegova žena sta se izmikala in

izgovarjala na vse mogoče načine, iz česar sem sklepal, da sta si vse iz- mislila sama. Posebno žena, ki Zla- te ni mogla videti nekako od jeseni 1938, ko je Zlata na nekem medna- rodnem mladinskem zborovanju v Marseillu govorila v imenu sloven- ske progresivne mladine.

Ker sem vztrajal pri soočenju s Savičem, sta končno privolila in mi povedala datum, uro in kraj (sta- novanje Saviča in njegove žene), kjer naj bi se najprej sestal s Sa- vičem. Ko sem prišel ob določeni uri tja, ni bilo nikogar doma. Tedaj sem sprevidel, da me je Kidrič zo- pet izigral in izrabil kot sredstvo za svoj osebni obračun in sovraštvo.

Kidričeva pokvarjenost

Podobnih konfliktov sem imel z njim prej in pozneje še več. Tak diktatorski, stalinski odnos do podrejenih je imel pri partijskem delu edino on. Podrejene je nepre- stano izigral za sredstvo svojih medsebojnih obračunavanj, kon- fliktov in sovraštva. Tudi pozneje v partizanih. Pred vojno je bil varen le njemu enak ali nadrejeni. Tako je bilo tudi, ko se je vrnil v Slove- nijo, leta 1939, in je vodil frakcijski boj proti starim komunistom še iz časa pred Titovim imenovanjem za sekretarja partije.

Takšne so bile moje prve in edi- ne izkušnje v medsebojnih partij- skih odnosih med komunisti. Ker sem imel tako neizmerno in nav- ivno vero v socializem, Sovjetsko zvezo, partijo, sem mislil, da je to nekaj normalnega, nekaj, kar bom moral prenašati, posebno potem,

ko me bodo sprejeli v partijo. Slednje pa sem si iz vsega srca želel in bil pripravljen prenašati za to tudi najstrožje odnose, toda poštene, in najtežja žrtvovanja.

Toda skepsa, da niso vsi komunisti poštene, je bila po teh stikih v meni. Posebno še, ker sem Kidriču skoraj dve leti dajal polovico svoje štipendije. Z ženo sta živela odlično, denar sta dobivala tudi od očeta. Skoraj pri vsakem obedu sta imela na mizi vino, jaz pa sem stradal v revni menzi Franco-Serbe ob najbornejši hrani. Ko je tako nekoč sedel pri kosilu, je dejal: Jecdec pa sem! Tega mi ni bilo treba posebej praviti, videl sem. Imel se je za višjega človeka, nedotakljivega, posvečenega, preroka. Nihče ni smel pogledati v ozadje njegovih prerokb in dvomiti o tem, da ima popolnoma prav, kar zadeva partijo, marksizem in poznavanje Sovjetske zveze in njenega socializma. To, da sem dolga leta moral dajati od svoje štipendije za to, da je v tako imenovani inozemski ilegali v Pragi in Parizu živel udobno, medtem ko so komunisti v Jugoslaviji umirali v jugoslovanskih zaporih po najtežjih mučenjih – vse to se mu je zdelo samo po sebi umevno. Samo po sebi umevno je bilo pozneje tudi njemu in njegovemu očetu, da mi ni povrnil vsega, kar sem moral dajati sinu, čeprav mi je pred tem obljubil vrniti. Ko sem po vrnitvi iz Pariza jeseni 1940 ostal zaradi svoje politične aktivnosti v Parizu in Pragi na cesti brez službe, sem prosil njegovega očeta, da mi povrne vsaj del tistega, kar sem dajal sinu. Toda v brezmejni in besni užaljenosti in maščevalnosti, ki sem jo čutil še po vojni, ko sem prišel na univerzo za profesorja, mi je odgovoril: Nimam denarja.

Tako je Kidričevo pokvarjenost leta 1991 v *Borcu* opisal Cene Logar, ki so ga komunisti po vojni dvakrat zaprli, od februarja 1949 do novembra 1952 in od junija 1958 do decembra 1960, dolgih sedem let torej. Med drugim je bil zaprt na Golem otoku in na Svetem Grgurju, kjer je, ker ga z mučenjem niso zlomili, zelo nastradal.

Komunistična monopolizacija

Naj v nadaljevanju navedem nekaj besed oz. navodil, ki jih je

Boris Kidrič dajal kot drugi najpomembnejši človek komunistične revolucije svojim podrejenim, še posebej v prvem delu vojne in revolucije.

11. julija 1941 se je v javnosti prvič pojavilo novo ime Osvobodilna fronta (v *Slovenskem poročevalcu* v Kidričevem članku *K dejanjem!*). V članku *K dejanjem!* je Boris Kidrič navedel jasno smernico za komunistično revolucijo. Zapisal je: »Osvobodilna fronta slovenskega naroda, ki ji je dala pobudo Komunistična partija Slovenije in ki se ji je na temelju popolne enakopravnosti pridružilo vse, kar misli in čuti odkritosrčno slovensko, je zavzela tak razmah, da jo smemo po vsej pravici imenovati edinega slovenskega predstavitelja. Naj se izdajalci v fašistovskem 'sosvetu' še tako penijo v 'predstaviteljskih' frazah, vendar je dejstvo, do razen svojega izdajstva ne predstavljajo nikogar in ničesar ...«

Bistvo teh Kidričevih smernic je bila uzurpacija oziroma monopolizacija narodnega predstavništva. Kidrič je namreč zapisal, da je OF edini predstavnik slovenskega naroda (kar je seveda čisti boljševizem oz. nasilje komunistične revolucije). Že 11. julija 1941 si je torej OF oziroma KPS začela lastiti monopol nad odporom proti okupatorju. V tem času je štel KPS okoli tisoč članov, s simpatizerji pa nekaj tisoč. Za primerjavo: vodilna slovenska politična stranka SLS je decembra 1938 na državnozbornih volitvah dobila 78 odstotkov glasov. To razmerje pokaže vso absurdnost in oholost komunistične monopolizacije tako pri predstavljanju naroda kot pri odporu proti okupatorju.

S pomočjo okupacije

Govorimo o odporu proti okupatorju leta 1941, v začetni fazi okupacije torej. Nikjer drugje v evropskih okupiranih deželah niso tako hitro izvajali upora, saj je bilo takrat vsakomur jasno, da je v tistem obdobju vsaka uporniška akcija pomenila neusmiljene okupatorjeve povračilne ukrepe, katerih žrtve so bili večinoma nedolžni civilisti. Zakaj so torej komunisti v Sloveniji tako hiteli? Zato, ker jim je okupatorjevo (proti)nasilje zelo koristilo, saj so se komunisti s

svojo revolucijo najbolje znašli prav v okolju nasilja in strahu oz. človeških stisk.

V istem članku je bila še naslednja Kidričeva grožnja: »Kdor pa bi kakor koli želel razrušiti sveto in nedotakljivo enotnost Osvobodilne fronte slovenskega naroda, ta bi se s samim takim dejanjem uvrstil med izdajalske pomočnike fašistovskih zločincev.« Kidrič je takrat, 11. julija 1941, ko v Sloveniji ni bilo še nobenih uporniških akcij, zagrozil s pojmom »izdajalec«, ki je bil potem do konca vojne in tudi po njej glavno orodje »krivde«, s katerim so množično uničevali politične nasprotnike – in s tem čistili »teren« za zasedbo oblasti.

Komunisti kot »narod«

28. julija 1941 je na seji, sklicani na pobudo CK KPS, Vrhovni plenum OF določil norme za »kaznovanje izdajalcev« in za »kazenski postopek« proti njim. Začela se je nepretrgan komunistični politični boj proti tradicionalnim strankam in vodilnim posameznikom v obliki blatilne gonje. 9. avgusta 1941 je *Slovenski poročevalec* objavil članek Borisa Kidriča *Polet osvobodilne fronte*, v katerem je zapisal: »Kdor danes ostaja še izven Osvobodilne fronte, ta je suha veja na živem narodovem telesu. Kdor pa kakor koli deluje proti Osvobodilni fronti in njeni enotnosti – ta je samega sebe izločil iz narodne skupnosti in bo nekoč še polagal račun pred narodom!« Šlo je torej za ponavljanje monopolizacije in povsem jasne grožnje.

Kidričev spomenik v Šentvidu pri Ljubljani

Razbijalci enotnosti

Konec avgusta 1941 je Edvard Kardelj v *Delu* objavil članek *Za osvobodilno fronto slovenskega naroda*, v katerem lahko beremo, da komunistična partija »kot najmočnejša politična sila slovenskega naroda daje iniciativo v formiranju fronte odpora proti fašističnim okupatorjem.« Kardelj je torej razglasil KPS za »najmočnejšo silo slovenskega naroda«. Isto *Delo* je objavilo tudi Kidričev članek *Izdajstvo reakcionarne buržoazije nad lastnim narodom*, v katerem je ponovil trditve iz članka *K dejanjem!*: »Osvobodilna fronta slovenskega naroda je vzpostavljena in je danes edini upravičeni narodov predstavnik.« Tri stavke naprej pa: »Pojem Osvobodilne fronte in pojem slovenskega naroda postajata istovetna.« Nato je udaril po nekdanjem banu Natlačenu in generalu Rupniku z omembo »izdajalske vloge Natlačena« in »petokolonaške akcije izdajalskega generala Rupnika«. Zatem pa: »Kdor koli danes kakor koli napada Kom. partijo, ta vrši protinarodno delo, ta se je znašel na isti liniji z nemškimi in italijanskimi fašisti; boj za enotnost pozitivnih narodnih sil nujno terjaja borbo proti razbijalcem enotnosti.« Kidrič je peklenski revolucionarni krog sklenil tako, da je določil »izdajalce« (Natlačen) in »petokolonaše« (Rupnik), svojo združbo pa je imel za »pozitivne narodne sile«, njihovo početje pa za »boj za enotnost« teh sil in ta »terja borbo« proti »razbijalcem enotnosti«, ki pa so (zgoraj) že določeni. Peklenska spirala groženj in nasilja komunistične revolucije se je začela navijati.

Komunisti so svoje politične nasprotnike začeli ubijati že v začetku julija 1941. Do konca leta 1941 so ubili okoli sto Slovencev. 15. avgusta 1941 so ustanovili Varnostno-obveščevalno službo, ki je imela le en namen, da zbira podatke o političnih nasprotnikih in jih uničuje.

Gospodarji položaja

V začetku leta 1942 so komunisti izvajali intenzivno gonjo proti oficirjem stare jugoslovanske vojske. Boris Kidrič je 7. januarja 1942 pisal KPJ v imenu CK KPS: »Razkrinkanje Draže Mihajlovića smo uspešno zaključili. Izvršni odbor OF je prejel s terena preko 500 resolucij, ki obsojajo izdajstvo Draže.« Seveda ni šlo za nobeno izdajstvo. Komunisti so vse tiste, ki so jih imeli za politične nasprotnike, razglašali za izdajalce, med vojno pa diskusija o tem, kaj pri določenih osebah označena »izdajalec« sploh pomeni, sploh ni mogla teči. Mimogrede, oznaka »izdajstvo« je prvenstveno politično-ideološki pojem, ne pa tudi pravni, kot še danes marsikdo v Sloveniji misli. Z oznako »izdajalec« so komunisti v obeh ljudeh upravičevali svoje zločine.

V istem dopisu, naslovljenem na KPJ, je Kidrič dodal: »Izkazalo se je kot povsem pravilno in pravočasno, da je Izvršni odbor OF objavil Vaše uradno pismo o Draži.« Bistvo te kampanje proti Draži Mihajloviću je bilo ustvarjanje monopola

nad odporom proti okupatorju, saj je v nadaljevanju Kidrič zapisal, da se »narodna vojska na slov. ozemlju sestoji izključno iz partiz. čet in N. Z. /narodne zaščite, op. I. Ž./, kar je že pod političnim in vojaškim vodstvom OF.« Oficirjem se torej ni obetalo nič dobrega. Kidrič: »Kampanja proti Draži je prisilila tudi aktivne oficirje, da so podpisali z nami sporazum. /.../ S tem sporazumom, ki ga zaenkrat ne objavljamo, da jih ne bi Italijani internirali, so vezane oficirjem roke glede na kake separatne poskuse. Čim bi se pa ti poskusi pojavili, bomo sporazum objavili, kršilce razkrinkali in tolkli.« Kidrič torej brezobzirno: če se bodo oficirji organizirali po svoje (tudi proti okupatorju), bodo komunisti seznanjali oficirje objavili, s čimer bodo podvrženi italijanski internaciji, hkrati pa jih bodo »tolkli«. Oboje se je tudi zgodilo. Komunisti so jim poslali pošto, da se pridružijo partizanom, a jo je prestregla italijanska cenzura na pošti in 19. marca 1942 so Italijani internirali 1.103 oficirje in podoficirje.

»Država« v državi

Sredi januarja 1942 je Osvobodilna fronta objavila Kidričev članek *Država v državi*, v katerem je med drugim zapisal, da »smo Slovenci stopili v prvo obdobje svoje narodne revolucije. Naša narodna revolucija se bo razvijala vse dotlej, /.../ dokler ne bo naša narodna osvoboditev prerasla v socialno osvoboditev slovenskega

delovnega človeka.« Kidrič je potem med tremi »osnovnimi zapovedmi«, ki se jih je treba držati na začetku »narodne revolucije« (ki ni nič drugega kot leporečje za komunistično revolucijo), navedel: »Zato pa je naša druga temeljna naloga preprečiti bivšim 'voditeljem' in vsem protiljudskim elementom, da bi še kdajkoli dobili zaledje med slovenskim narodom, ki so ga danes do kraja izgubili.«

Leta 1943 je IOOF izdal brošuro, v kateri je bila objavljena študija Borisa Kidriča *Dve leti osvobodilne fronte*. V njej je med drugim zapisal: »Justifikacije petokoloncev so se v Ljubljani dogajale ob belem dnevu, kar je silno dvignilo narodno moralo, med belogardistične izdajalce pa zasejalo tak strah in trepet, da so začeli emigrirati v Italijo. OF je postala prava pravcata 'država v državi'.« Kidrič je zapisal tudi temeljni očitek, s katerim je krivdo za državljansko vojno z značilno komunistično lahkoto naprtil »drugi strani«, čeprav so bili zanjo krivi izključno oni: »Bratomorno je bila prelita slovenska kri, ko je čas kategorično terjal najtrdnjšo narodno enotnost.«

»Narodnoosvobodilni teror«

Leta 1944 je Boris Kidrič poslal v Moskvo daljše poročilo *Kratek obris razvoja OF in sedanja politična situacija v Sloveniji*, v katerem je med drugim za začetno obdobje je med drugim za začetno obdobje 1941–1942 ugotovil: »Moralno političnemu pritisku vsenarodne

Spominska plošča na hiši v Ljubljani, kjer je živel

borbe se priključuje še narodno-osvobodilni teror Varnostno obveščevalne službe, ki likvidira narodne izdajalce ob belem dnevu.« Vosovski umori so bili zanj torej »narodnoosvobodilni teror«. To je torej narodnoosvobodilni boj? V istem pismu je Kidrič poudaril: »Vsa ilegalna tehnika /propaganda, op. I. Ž./, kakor tudi organizacija Varnostno obveščevalne službe, je bila že od vsega začetka izključno v rokah Partije.« Druge skupine v OF naj bi bile za to »nesposobne«. »Iz istih vzrokov so prišla že na samem začetku v roke Komunistične partije tudi komandna in politkomisarska mesta v partizanskih edinicah.«

Konferenca na Cinku

Komunisti so od 5. do 8. julija 1942 na Cinku v Kočevskem rogu organizirali partijsko konferenco, na katero so povabili svoje aktiviste s širšega območja Ljubljanske pokrajine. Osrednji referat je v odsotnosti Kardelja imel Boris Kidrič. Na dolgo je v takratni značilno zmaličeni, vendar slovesni govorici nanizal »velike uspehe« OF, narodnoosvobodilne vojske, komunistične partije, ki so jih dosegli skupaj z veliko bratsko Stalinovo Sovjetsko zvezo. Velik del referata je posvetil »beli gardi«, zaradi katere je treba »izvajati množično pojasnjevalno kampanjo, zato da prepereš tolpi, ki se je izrodila v vulgarno sovražnikovo agenturo, da bi se znova posluževala političnih argumentov. Brezobzirno uničevati tolpo, trebiti jo na slehernem koraku, ker je pač izdajalska tolpa in ker se nahajamo v vojnem času – taki sta dve osnovni nalogi našega današnjega boja proti beli gardi, zlasti na osvobojenem ozemlju. /.../ Če bomo mi vse te ljudi, ki so pošteni, pa ne morejo tako hitro slediti, strpali v tabor bele garde, bi lahko imeli več sovražnikov nego prijateljev, ustvarili bi beli gardi množice. Nadalje je treba udariti po mišljenju, da je dovolj belo gardo fizično trebiti in da danes ni več potrebno slovenskim ljudskim množicam pojasnjevati, kaj je bela garda in zakaj jo je treba uničevati. Ni dovolj, da belo gardo fizično trebimo, treba jo je hkrati politično razkrinkavati.« Z drugimi besedami je to pomenilo, da ni bilo dovolj ljudi pobijati, treba jih je

Kidričev spomenik v Rogaske Slatine

bilo hkrati polivati z gnojnico oz. z nalepkami npr. »izdajstva« te svoje umore upravičevati.

»Očistiti osvobojeno ozemlje«

Kidrič je nato naštel glavne naloge komunistov na »osvobojenem ozemlju«: »Naloge, ki si jih zamišlja partija v skladu z IOOF na osvobojenem ozemlju:

1. Pokazati slovenskemu narodu na osvobojenem ozemlju vzoren primer demokracije in demokratične ureditve, ter vzoren primer javne varnosti in reda.

2. Očistiti osvobojeno slovensko ozemlje notranjih sovražnikov slovenskega naroda.

3. Zaktivizirati najosnovnejše ljudske množice, predvsem delavce

in kmete.« Glavne naloge partije in IOOF na »osvobojenem ozemlju« so torej bile čista komunistična revolucija. Popolni razkorak med prvo, drugo in tretjo našeto nalogo zato seveda ne preseneča in nazorno govori o miselnosti (miselnih akrobacijah) Kidriča in drugih glavnih tvorcev komunistične revolucije.

»Druga naloga je očistiti svobodno slovensko ozemlje notranjih sovražnikov slovenskega naroda,« je nadaljeval Kidrič. »Ne sme se zgoditi, da bi na tem koščku osvobojenega ozemlja slovenske zemlje še kdaj bela garda lahko vzpostavila svojo organizacijo, /.../ interesi osvobodilne borbe zahtevajo, da se bela garda /.../ uniči /in/ treba /je/ z vso ostrostjo nastopiti proti pojavom popuščanja, kot je bil primer na Notranjskem, ko so se belogardisti z orožjem v roki borili proti partizanom, ki so jih potolkli, razorožili, a jim pustili življenje.« Kidrič je s tem mislil na poskus samoobrambe v Loškem Potoku sredi maja 1942, ki so ga partizani, čeprav jih ni ogrožal (ogrožal bi lahko le revolucijo), brezobzirno →